

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C242 – LEE37**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 1 juni 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de bekendmaking van de maatregel voor verwarmingsketels	
Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over centraleverwarmingsinstallaties op gas	3
Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het saneringsprotocol van de OVAM met de Orde van Vlaamse Balies	8
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de problemen die hengelaars ervaren met de aalscholver	10
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de aanpak en de opvolging van de negatieve gevolgen van de opzettelijke verontreiniging van de Zenne	12
Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over milieukwaliteitsnormen voor oppervlaktewater, waterbodems en grondwater	16

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de bekendmaking van de maatregel voor verwarmingsketels

Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over centraleverwarmingsinstallaties op gas

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, ik had deze vraag eerst voorgelegd aan minister Van den Bossche. Ik dacht dat het onderwerp onder Energie viel. Zij heeft me echter naar u doorverwezen.

Het was even schrikken voor mij toen ik op de radio vernam dat een besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende het onderhoud en het nazicht van stooktoestellen enkele verplichtingen oplegt aan eigenaars en gebruikers van centrale stooktoestellen. Het besluit trad in werking op 1 juni 2007.

Het is een beetje een technische vraag om uitleg, maar dit heeft een impact op veel burgers. Het is verplicht om vóór 1 juni 2010 een verwarmingsketel, die dateert van vóór 2007, na te laten zien door een erkend technicus. Het gaat om centrale stooktoestellen op gas met een vermogen vanaf 20 kilowatt. Men moet dus vanaf 1 juni in het bezit zijn van een keuringsrapport. De verplichting geldt niet voor nieuwe centrale stooktoestellen die na 1 juni 2007 werden geïnstalleerd. Uit de reacties blijkt dat de mensen niet goed zijn ingelicht. Een spoedige bekendmaking is noodzakelijk.

Minister, hebt u reeds acties ondernomen om deze maatregel bekend te maken bij de brede bevolking? We mogen niet verwachten dat de mensen het Belgisch Staatsblad regelmatig lezen. Die tijd is voorbij, dat is niet meer haalbaar.

Plant u nog acties om deze maatregel bekend te maken? Hoe zal de controle op de maatregel in het werk gaan?

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: We weten allemaal dat een gasinstallatie een hoog veiligheidsrisico meebrengt, zeker als ze niet goed wordt onderhouden. We willen niet alleen comfortabele warmte, we willen ook een laag risico op CO-vergiftiging en een lage factuur. Bij mazout is er bijna geen ontploffingsgevaar, maar bij een slecht werkende gasinstallatie kunnen lekken ontstaan met ontploffing tot gevolg. Ook al leven we in de 21e eeuw, we zijn daar niet van gespaard gebleven. Het gebeurde weliswaar in het Franstalige landgedeelte: in Luik ontplofte een lekkende gasleiding met een dramatische afloop tot gevolg.

Zoals mevrouw Van Volcem zei: 1 juni was de deadline. Uit de berichtgeving trek ik twee conclusies. Eén, eigenaars en huurders zijn onvoldoende op de hoogte van de regelgeving. Daardoor, zo lees ik in de Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg, is wat ongerustheid ontstaan. De eigenaars en huurders hebben telefonisch om uitleg gevraagd bij een installateur. Twee, de installateurs hebben een zeer grote achterstand om de erkenning te krijgen voor de vergunning om die controle uit te voeren. Daar wringt het schoentje. Veel installateurs geraken niet of niet tijdig aan een erkenning. Zo kunnen ze geen controle doen en geen conformverklaring van de installatie afleveren.

Ik sta achter het goudengidsprincipe: de overheid moet enkel doen wat niet in de gouden gids staat. Het kan niet de opdracht zijn van de controleurs van de Vlaamse overheid om die controle overal zelf te gaan doen. Het is veel beter om de privé op een zinvolle manier de controles en de nodige aanpassingen te laten doen. Zo wordt de overheidsrol beperkt. Hoe meer conformverklaringen er voorliggen, hoe minder controles er nog nodig zijn en hoe

kleiner de mazen van net worden. Nogmaals, mijn partij is zeker geen voorstander van de regulitis die Vlaanderen in zijn wapenschild voert, maar hier spreken we over een veiligheidsrisico en moeten we de nodige maatregelen treffen.

Minister, stelt u dat ook vast of vindt u dit uit de lucht gegrepen? Kunt u de vaststelling van de Concentrakraanten bevestigen?

Hoe komt het dat ondanks de informatiecampagne nog minder dan de helft van de centrale verwarmingsinstallaties onderhouden en goedgekeurd zijn, ook al moeten alle gasinstallaties ten laatste op 1 juni, vandaag, over een keuringsbewijs beschikken?

Op mijn derde vraag zal ik het antwoord al gedeeltelijk zelf formuleren. Zal de Vlaamse Milieu-inspectie bestraffend optreden na 1 juni? U kunt dat in theorie, maar ik zou u willen oproepen om dat niet te doen en de mensen toch nog de tijd te geven om alles in orde te brengen. Ik kan me niet voorstellen dat we hierop ook al gaan bestraffen. We zouden beter de mensen sensibiliseren en de erkenning van de installateurs versnellen.

Hoe verklaart u dat zowel eigenaars als huurders als installateurs niet goed op de hoogte zijn van deze regelgeving? Hoelang moeten installateurs gemiddeld wachten op hun erkenning? Uit het antwoord op de laatste vraag kunnen we opmaken hoe groot het probleem bij de installateurs is. Dit probleem houdt een veiligheidsrisico in. Wat kunt u, wilt u of gaat u daaraan doen?

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, collega's, de heer Sabbe heeft twee hoofdopmerkingen gemaakt: onvoldoende bekend bij het publiek, zoals ook mevrouw Van Volcem heeft aangehaald, en achterstand bij de installateurs.

Ik heb nog een derde hoofdopmerking, namelijk dat men zich in de communicatie met het grote publiek nogal gemakkelijk lijkt te verschuilen achter Europa. Men zegt dat Europa dat oplegt, maar dat is niet helemaal correct. Als men de richtlijn in kwestie goed leest, ziet men dat Europa de lidstaten twee opties biedt voor de keuring van CV-ketels, wat een energiebesparing en een vermindering van CO₂-uitstoot van 40 percent oplevert.

Wij hebben met Vlaanderen enkele jaren geleden, vooral onder impuls van de nu afwezige collega's van Groen!, gekozen voor de meest stringente maatregel, maar dan moeten we daar ook voor durven uit te komen. Dat is mijn opmerking aangaande de communicatie. We willen een stringent beleid voeren, maar we moeten dat ook duiden aan het grote publiek.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, het is vandaag een belangrijke dag: 1 juni, de vervaldag om zich in orde te stellen met nieuwe maatregelen in verband met gasverwarmingsinstallaties. We zijn het er echter allemaal over eens dat er nog heel veel onwetendheid is bij onze burgers. Er is geen duidelijke communicatie gevoerd. Er wordt ook wel gezegd dat er een tekort is aan erkende installateurs. Klopt dat volgens u? Op welke manier wilt u dat verhelpen? Wilt u maatregelen uitwerken om die installateurs mee aan te moedigen om hun klanten te verwittigen dat ze verplicht zijn om hun installatie te laten controleren? Zij hebben wellicht een klantenbestand en kunnen dus zien wanneer zij die ketel verkocht hebben. Daaraan kunnen ze dus zien wie verplicht is. Op welke manier zal er controle worden uitgevoerd? Zal dat ook daadwerkelijk gebeuren?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, ik zal eerst en vooral nog eens toelichten waarover het nu precies gaat. Het betreft een besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2006 betreffende centrale verwarming. Dat besluit stelt 1 juni 2010 inderdaad voorop als een belangrijke datum voor de nieuwe verplichtingen inzake installaties op gas.

Er zijn drie zaken die veranderen. Een: alle toestellen in gebruik op 1 juni 2007 met een vermogen vanaf 20 kilowatt moeten voor 1 juni 2010 een eerste verplichte onderhoud krijgen. Nadien moet om de 2 jaar opnieuw een onderhoud gebeuren. Twee: alle nieuwe centraleverwarmingsinstallaties op gas moeten vanaf 1 juni 2010 voor de ingebruikname een eenmalige keuring krijgen. Na ingebruikname geldt ook hier de tweejaarlijkse onderhoudsplicht voor toestellen in gebruik. Drie: toestellen die reeds 15 jaar oud waren op 1 juni 2008 moeten voor 1 juni 2010 een eenmalige audit krijgen.

De burger moet voor het onderhoud van zijn gasinstallatie telkens een beroep doen op een erkende technicus gasvormige brandstof. De burger ontvangt na het onderhoud een reinigingsattest en een verbrandingsattest. Volgens de Concentra-kranten zou eind mei 2010 minder dan de helft van de centraleverwarmingsinstallaties op gas onderhouden zijn. Dat kunnen wij niet bevestigen, aangezien de Vlaamse overheid in dezen absoluut geen gegevens bijhoudt. De burger moet de overheid immers niet melden of het verplicht onderhoud gebeurd is. Hij is enkel verplicht attesten en rapporten ter beschikking te houden van de overheid. Maar het is waarschijnlijk wel correct dat niet veel installaties tijdig onderworpen zijn aan het onderhoud, met de drie nieuwe aspecten waar ik daarnet naar verwees.

In tegenstelling tot de centraleverwarmingsinstallaties gevoed met vloeibare of vaste brandstof, waarvoor er al een regeling bestond in het koninklijk besluit van 1978, was de in 2007 ingevoerde onderhoudsverplichting voor centraleverwarmingsinstallaties gevoed met gasvormige brandstof, een nieuw gegeven voor zowel de sector als de burger. De sector is heel snel gevolgd. Technici gasvormige brandstoffen kunnen enkel erkend worden door de Vlaamse overheid door te slagen in een erkende opleiding. Er zijn sinds de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse Regering 3 jaar geleden al ongeveer 5000 technici erkend.

Sinds het najaar 2008 werden een brochure en een folder over centrale verwarming verspreid, in totaal 60.000 exemplaren, via de infozuilen van de Vlaamse overheid, samen met een affichecampagne. Daarnaast werden verschillende communicatieacties ondernomen, zoals de campagnewebsite en de portaalsite van de Vlaamse overheid, het LNE-zine van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie, de Pasklaarsite van Vlaanderen (www.vlaanderen.be/pasklaar), en de expliciete aanwezigheid op bouwbeurzen. De brochure en folder werden ook op bestelling ter beschikking gesteld en zijn intussen uitgeput. Tot slot was er een kort aankondigingsfilmpje in het programma Huis aan Huis op de regionale televisiezenders met uitzendingen in oktober 2008 en nog eens in februari 2009, naar aanleiding van Batibouw.

Aangezien blijkt dat de verplichtingen inzake centrale verwarming op gas nog niet voldoende bekend zouden zijn, plan ik momenteel een nieuwe campagne in het najaar 2010, bij de start van het stookseizoen, en een uitgebreide mediacampagne in het najaar van 2011. Zeggen dat er geen communicatie is gebeurd, klopt dus absoluut niet.

Het toezicht op de verplichtingen van de eigenaars en gebruikers van centrale stooktoestellen wordt geregeld door het Milieuhandavingsdecreet en het besluit ter zake. De in dit geval bevoegde toezichthouders zijn de afdeling Milieu-inspectie van de Vlaamse overheid, gemeentelijke toezichthouders, toezichthouders van intergemeentelijke verenigingen en toezichthouders van politiezones. Al die toezichthouders kunnen een controle komen uitvoeren op de verplichtingen van de eigenaars en gebruikers van centrale stooktoestellen.

Aangezien het in hoofdzaak gaat om niet-ingedeelde inrichtingen is het toezicht volgens het subsidiariteitsprincipe in eerste instantie een taak voor de lokale toezichthouders. De afdeling Milieu-inspectie richt zich in hoofdzaak op de inrichtingen die overeenkomstig bijlage 1 van titel 1 van VLAREM zijn ingedeeld als inrichting van klasse 1.

In mijn beleidsnota wordt ook gesteld dat door een verhoging van het aantal lokale toezichthouders – gemeentelijk, intergemeentelijk en politiezones – de Vlaamse Milieu-inspectie zich meer moet kunnen toeleggen op de inrichtingen met een grote milieurelevantie.

Het is de bevoegdheid van de lokale toezichthouders om te bepalen hoe zij omgaan met vastgestelde overtredingen.

Mijnheer Hendrickx, ik denk niet dat men zich op een bepaald moment heeft verscholen achter Europa. De beslissing die in 2006 werd genomen en die in Vlaanderen geldt, is gebaseerd op een Europese richtlijn, maar het is ook een toepassing, met het oog op veiligheid, vanuit Vlaanderen. Het is op sommige momenten wel gebeurd dat er een paraplu is opgestoken, maar ik denk niet dat dit hier het geval is.

Op de opmerking van mevrouw Van den Eynde heb ik geantwoord.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik vind het wel een goede maatregel, maar wat is uw visie op die lokale toezichthouders? Wat moeten zij doen? Moeten zij aanbellen en vragen of ze de gasketel mogen controleren?

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Ik zou een paar modewoorden van de CD&V-campagne willen gebruiken: ik zou inzetten en doorzetten. Minister, ik heb uit uw antwoord niet kunnen opmaken waarop ik moet inzetten. U zegt dat u een campagne zult voeren. Het is duidelijk dat uw campagne zich moet richten op de installateurs. Die hebben er financieel voordeel bij, want zij moeten de controle doen en eventueel de nodige werken uitvoeren om de installatie in orde te brengen. U zult het snelst resultaat behalen als u zich richt op de installateurs. Ik heb u ook niet horen zeggen dat u de Vlaamse Confederatie Bouw (VCB) zult aanspreken. Dat is een ideaal medium. De vertegenwoordiger van de VCB is hier recent geweest voor een hoorzitting. Hij zal dat met veel plezier doen, want dat kan omzet betekenen voor een aantal van zijn leden.

Wij moeten ons tot de installateurs richten. Veiligheid is een belangrijk punt. Als je ziet hoe graag de politiemensen zich met dergelijke futiliteiten bezighouden en hoe zij vier keer aan je deur aanbellen voor dergelijke zaken, dan denk ik dat de lokale toezichthouders beter bezig zijn met werkelijke veiligheidsproblemen dan met na te gaan of de chaffageketel bij de particulieren gekeurd is of niet. Dat is wat jammer voor de opleiding en de attitudes van deze mensen. Daarom dring ik aan om u tot de installateurs te wenden.

U zegt dat u een campagne zult voeren in 2010 en 2011, wanneer het stookseizoen begint. Dat vraagt wat meer uitleg. Tot wie zult u zich richten? Hoeveel geld zult u daaraan besteden? Ik heb u hier een voorzet gegeven met de Vlaamse Confederatie Bouw.

Ik heb mijn vraag naar de erkenning niet zomaar gesteld. In dat artikel staat duidelijk dat de mensen uit de sector bezwaar maken tegen het feit dat ze zo lang moeten wachten op een erkenning. Misschien kan de duurtijd van die erkenning een rol spelen om ervoor te zorgen dat het snel verholpen wordt. De installateurs zijn daar uw ideale partner. Als ze te lang moeten wachten op een erkenning, kunnen ze heel moeilijk ter plaatse gaan om de nodige controle te doen.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, voor alle duidelijkheid: ik verwijt u niets. Ik zeg alleen maar dat men zich in de communicatie vanuit Vlaanderen maar vooral in de media vaak verschuilt achter de doodoener dat het moest van Europa. Als we de initiële richtlijn 2002/91 bekijken, dan zien we dat artikel 8a de keuze biedt tussen een aantal mogelijkheden. België heeft op basis van artikel 8b, dat een bepaalde flexibiliteit aan de lidstaten bood, gekozen voor de meest strikte en verregaande maatregelen. Ik vind dat op zich lovenswaardig, ik wil daar inhoudelijk niets aan afdoen. Maar het gaat erover dat we dan wel echt aan het publiek moeten uitleggen waarom we dat hebben gedaan en waarom we net voor die meest strikte en stringente oplossing hebben gekozen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik moet even lachen als u het hebt over de lokale toezichthouders. Wij hebben hier al heel veel discussies gehad over de lokale toezichthouders. Die hebben echt wel heel belangrijke taken. Hun takenpakket is al te groot om dit er nog bij te nemen.

Ik wil een ander voorstel doen. Ik weet niet of het haalbaar is. Ik hoor dat men het heeft over de Vlaamse Confederatie Bouw. In hoeverre kunnen we de brandverzekeringsmaatschappijen inschakelen? Het is belangrijk dat het toestel deftig gekeurd is als men een verzekering aangaat. Ik wil weten of het een optie is. Niet alleen als controle maar ook om te weten of de mensen zich houden aan de opgelegde maatregelen, en dit in het belang van de veiligheid, niet alleen van zichzelf maar ook van heel veel anderen, zoals burens en nog andere mensen. Die piste zou eens moeten worden onderzocht.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sabbe, de beslissing is in 2006 genomen in samenspraak met onder andere de Vlaamse Confederatie Bouw. Ook nadien is ze altijd van heel nabij betrokken geweest. Ik heb daarover met hen in september of oktober 2009 nog een vergadering gehad. Zij zijn wel degelijk goed op de hoogte van wat er van hen wordt verwacht en wat die maatregel inhoudt. Dat zij het niet zouden weten, is zeker niet het probleem. Het is ook niet het probleem dat de erkende installateurs niet zouden kunnen volgen of dat er te veel vragen van particulieren zijn en dat dit dichtslibt. Volgens mij ligt het probleem bij de burger die zo'n installatie heeft en niet weet dat hij die moet laten keuren. Vooral daarop was die informatiecampagne in 2008 en 2009 toegespitst. Dat lijkt mij ook logisch.

Dat is ook wat we in het najaar zullen herhalen, gericht tot de particulieren, met de boodschap: doe dat. Dat is inderdaad ook goed voor de sector, zo krijgt die de mogelijkheid om het met erkende installateurs te doen. Maar het is zeker ook belangrijk voor de veiligheid van de burger, maar die moet wel weten dat het moet gebeuren.

U vraagt naar een concreet budget, maar dit zit in het algemene communicatiebudget van mijn departement. Het zal in elk geval gaan om de plaatsing van een advertentie. Details hierover moet ik opvragen.

Ook de duurtijd van de erkenning moet ik nagaan. Dat stond niet in uw initiële vraag en ik moet nagaan of er effectief een flessenhals is, want dat weet ik niet.

Wat de controle betreft, die is voor mij, voor de gewestelijke inspectie, geen prioriteit. We zullen niet aanbellen bij de mensen zodat ze hun attest kunnen laten zien. Als er controles zijn, dan moeten die lokaal gebeuren, maar ik verwacht inderdaad niet dat men in de gemeenten nu systematisch bij de mensen zal aanbellen om het attest van de ketel te zien. Mevrouw Van den Eynde wees er terecht op dat wie een brandverzekering aangaat, het attest ook zal moeten voorleggen. Ook als er problemen zijn, zal men moeten aantonen dat de ketel werd gekeurd. Ik zal op korte termijn geen instructies geven om ter plaatse bij de mensen aan te bellen en daar een beetje vervelend te doen door de attesten op te vragen.

Voor mij is het belangrijk, want het gaat om de veiligheid van de burger, dat de burger weet dat hij de installatie moet laten keuren zodat hij meer zekerheid en veiligheid heeft. Dat is mijn eerste bekommernis, maar het is voor mij als minister van Leefmilieu ook van belang dat ook de uitstoot en de verbranding op die manier veel zullen verbeteren. Ik zal de bijkomende informatie- en informatiecampagne vooral daarop richten, niet op het repressieve aspect. Ik zal niet direct boetes of pv's laten uitschrijven omdat de keuringen nog niet gebeurd zijn, want dat is hier en nu mijn ambitie niet. We moeten inzetten op sensibilisatie, op de bewustmaking, ook ter kennisgeving van de burger, dat is voor mij een prioriteit.

Als een lokaal bestuur effectief zijn toezichthouders op de baan wil sturen om te controleren, dan kan het dat, maar ik denk niet dat de lokale besturen dat zullen doen.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, als u hier in de commissie zelf zegt dat het voor u geen prioriteit is en u ook toegeeft dat de lokale toezichthouder geen middelen heeft om daarop in te zetten, dan vraag ik me af wie het dan wel zal doen.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Minister, als dat mogelijk is, zou ik graag schriftelijk het antwoord op de vraag over de duurtijd van de erkenning krijgen.

Er is nog een partner die u in uw campagne kunt betrekken, namelijk de verzekeringsmaatschappijen. Straks vermelden ze in de polis dat men bij brand of ontploffing niet verzekerd is als er geen keuringsattest voorligt, ik zie het zo gebeuren. Ik heb het onderzocht, het is nog niet het geval, maar het kan wel en dan zou het toch goed zijn dat ze mee in de campagne betrokken worden, al is het maar om de mensen hiertoe aan te zetten.

Ik herhaal dat ik niet voor nutteloze regelgeving ben, maar dit gaat over een veiligheidsrisico, want gasinstallaties zijn nogal gevoelig voor ontploffingsgevaar, zeker de oude.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het saneringsprotocol van de OVAM met de Orde van Vlaamse Balies

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, collega's, de OVAM heeft aangekondigd dat ze haar saneringsprotocol met de Orde van Vlaamse Balies heeft vernieuwd, een protocol dat advocaten in hoofde van hun curatorschap het recht geeft om bij faillissementen een door de OVAM geprefinancierd bodemonderzoek te doen op vervuilde terreinen die eigendom zijn van de failliet verklaarde onderneming. Indien uit dat onderzoek zou blijken dat de eventuele verkoopwaarde van die terreinen lager ligt dan de saneringskosten, kan de OVAM dit terrein verwerven voor één symbolische euro. De OVAM saneert het terrein vervolgens met eigen middelen en brengt de gesaneerde terreinen opnieuw op de markt.

Minister, wat schrijft het protocol voor als er wordt vastgesteld dat de saneringskosten lager liggen dan de geschatte verkoopwaarde van het terrein? Behoudt de curator dan het volle recht te verkopen naar eigen voorkeur? Van wie komen dan de kosten voor het bodemonderzoek ten laste? Wat schrijft het protocol voor indien de OVAM om andere redenen afziet van verwerving van het terrein? Van wie komen dan de kosten voor het bodemonderzoek ten laste? Hoeveel terreinen werden sinds het bestaan van dit protocol door de OVAM verworven? Wat is het gecumuleerde nettoresultaat van deze operaties? Overtrof de verkoopwaarde na sanering de saneringskosten die de OVAM maakte?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, mijnheer Hendrickx, het betreft een vernieuwd protocol dat werd afgesloten op 1 december 2009 tussen de OVAM en de curatoren, en de Orde van Vlaamse Balies.

Het protocol maakt het mogelijk dat er bij een faillissement met in de boedel een risicoground, informatie beschikbaar komt over een eventuele bodemproblematiek en de omvang ervan. Een risicoground is een grond met een verhoogd risico op de aanwezigheid van bodemverontreiniging, gelet op de uitgevoerde activiteiten. Met het protocol zal de verkoop

van een risicogrand niet langer belemmerd worden door een gebrek aan kennis over het bodemaspect.

Als uit het bodemonderzoek blijkt dat de geraamde saneringskost de geschatte venale waarde van het onroerend goed overstijgt, zullen zich meestal geen geïnteresseerde kopers aandienen. Dit kan ertoe leiden dat faillissementen nodeloos jaren open worden gehouden om ten slotte te worden afgesloten met nog een verontreinigd onroerend goed in het actief. Dit geeft op zijn beurt aanleiding tot rechtsonzekerheid over het statuut van het onroerend goed en reikt helemaal geen oplossing aan voor de aanpak van de verontreiniging en heeft dus tot gevolg dat er brownfields ontstaan.

Het protocol wil een instrument bieden om dergelijk scenario te vermijden en voorziet daarom in het engagement van de curator om de verontreinigde grond aan de OVAM te koop aan te bieden voor een symbolische euro in plaats van het faillissement te laten afsluiten met nog een actief in de boedel. Dit stelt de curator in staat om zijn vereffeningsopdracht binnen een redelijke termijn te voltooien en het faillissement te laten sluiten zonder nog een resterend actief. Bovendien garandeert dit dat de bodemproblematiek daadwerkelijk wordt aangepakt en dat de gesaneerde grond na verkoop opnieuw maatschappelijk of economisch kan worden aangewend. De beslissing tot aankoop door de OVAM gebeurt binnen de beschikbare begrotingskredieten en rekening houdend met bestaande prioriteiten.

Op basis van de faillissementswetgeving moet de curator op straffe van aansprakelijkheid de nodige inspanningen doen om het actief te gelde te maken in het belang van de schuldeisers. Hij zal dus in het kader van zijn vereffeningsopdracht actief op zoek moeten gaan naar het meest gunstige bod. Voor de onderhandse verkoop van een onroerend goed uit de boedel heeft de curator sowieso de machtiging nodig van de rechtbank van koophandel. Op die manier kan de rechtbank erop toezien dat het onroerend goed tegen de meest gunstige voorwaarden wordt verkocht.

Als uit een bodemonderzoek blijkt dat de geraamde saneringskost lager ligt dan de geschatte verkoopwaarde van het verontreinigd onroerend goed en er dienen zich geïnteresseerde kopers aan, zal de curator het verontreinigd goed, gelet op de verplichtingen uit de faillissementswetgeving, niet te koop kunnen aanbieden aan de OVAM. Het beleid van de OVAM inzake het protocol is trouwens in die zin gevestigd dat ze alleen gronden voor aankoop in aanmerking neemt als de curator aantoont dat hij het goed in kwestie daadwerkelijk op transparante wijze op de markt heeft gebracht en er zich binnen een redelijke termijn geen geïnteresseerde kopers hebben aangediend.

Als de curator aantoont dat in de failliete boedel geen middelen aanwezig zijn om het bodemonderzoek te bekostigen en er is ook geen hypothecaire schuldeiser bereid om de kosten van het bodemonderzoek te prefinancieren, engageert de OVAM er zich in het kader van het protocol toe om het bodemonderzoek uit te voeren en de kosten ervan te prefinancieren. Het protocol voorziet daarbij uitdrukkelijk in de voorwaarde dat de curator de kosten van het bodemonderzoek van de OVAM moet laten kwalificeren als een schuld van de massa. Dit betekent dat de schuldvordering die de OVAM in het faillissement indient in geval van latere verkoop van het onroerend goed, bij voorrang zal worden vergoed uit de opbrengst van de verkoop.

Als de OVAM in het kader van het protocol het bodemonderzoek uitvoert, zal ze haar schuldvordering in het faillissement indienen. Als de grond later verkocht wordt, zal, zoals reeds gezegd, de schuldvordering van de OVAM als schuld van de massa bij voorrang uit de opbrengst van het onroerend goed worden uitbetaald. Als de verontreinigde grond niet verkocht kan worden en ook de OVAM zelf afziet van de verwerving, zal de schuldvordering van de OVAM in principe het lot van een schuld in de massa ondergaan. Dit betekent dat de OVAM als gewone schuldeiser zal moeten afwachten of er na de uitbetaling van de bevoorrechte schuldeisers nog een overschot is voor de massa tot volledige of gedeeltelijke recuperatie van haar schuldvordering.

Tot op heden heeft de OVAM nog geen gronden uit een faillissement verworven in toepassing van het protocol. Wel werden in 2009 vier dossiers geselecteerd en werden de onderhandelingen tot verwerving met de curatoren opgestart. In drie van die dossiers zijn de onderhandelingen dermate gevorderd dat, na begrotingsakkoord, het aankoopbod van de OVAM door de curator aan de rechtbank van koophandel kan worden voorgelegd met het oog op machtiging tot onderhandse verkoop.

Tot op heden heeft de OVAM nog geen gronden verworven in het kader van het protocol, zodat er ook nog geen zicht is op het nettoresultaat van deze operaties.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Ik dank u voor uw duidelijke antwoord, minister. De toepassing van het protocol is niet echt succesrijk. Er zal niet echt behoefte aan zijn. Ik denk dat we dat in de toekomst nauwgezet moeten opvolgen. We horen toch steeds meer van vervuilde terreinen. Ik heb er alle vertrouwen in dat dat zal gebeuren.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Ik heb nog een bijkomende vraag. Of heb ik iets gemist? U geeft een overzicht van de gronden die de OVAM eventueel zou hebben verworven na een faillissement. Ik meen uit de bijlagen bij de begrotingscontrole te mogen opmaken dat er een pak saneringskosten voor vervuilde terreinen zijn kwijtgescholden, als de eigenaars de kosten niet konden betalen. Dat is een aanzienlijk bedrag dat de Vlaamse overheid jaarlijks niet invordert.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik zal nagaan over hoeveel het gaat.

De heer Dirk Peeters: Het overzicht zit in de bijlagen.

Ik heb nog een vraag voor u als jurist, minister. Welk onderscheid moeten we in dit geval maken tussen de burgerlijke kant van het faillissement en de venale waarde, al dan niet plus of min, en het correctionele aspect? Correctioneel wordt het als er sprake is van moedwillig aangebrachte vervuiling en sluikstorting. Hoe worden die kosten geïnd?

Minister Joke Schauvliege: Het gaat nooit over het strafrechtelijke aspect. Dat is typisch.

De heer Dirk Peeters: Het protocol niet, hé? Ik dacht het niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de problemen die hengelaars ervaren met de aalscholver

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik specialiseer mij een beetje in de problematiek. In de plenaire vergadering van 12 mei stelde ik een actuele vraag over de stroperij in openbaar viswater en de daarmee gepaard gaande agressie. Dat is een van de problemen waar de hengelsport mee te maken heeft, maar er zijn er nog andere, bijvoorbeeld de appetijt van de aalscholver.

Op sommige plaatsen ervaren de vissers het als een bedreiging dat aalscholvers zich te goed doen aan de vissen. Sommigen beweren zelfs dat bepaalde viswaters volledig zijn leeggeroofd, onder meer het Albertkanaal. Wetenschappers nuanceren dat verhaal en zeggen dat er ook andere oorzaken zijn waardoor het visbestand op sommige plaatsen terugloopt. Zij

wijzen erop dat de aalscholverpopulatie in Vlaanderen de laatste 3 jaar niet is toegenomen en zo'n 5000 exemplaren bedraagt.

Dat de hengelaars de aalscholver als een concurrent beschouwen, hoeft niet te verbazen als we weten dat een aalscholver zo'n 300 tot 400 gram vis per dag eet. Een ruwe schatting brengt ons dus op 750 ton vis per jaar. Volgens een enquête uit 2008 zouden de vissers zelf slechts 175 ton vis meenemen.

Het is zeker zo dat het niet de bedoeling kan zijn de aalscholver, een beschermde vogelsoort, zomaar te liquideren, maar een eerste stap moet toch zijn dat er een beheerregeling wordt uitgewerkt. Ik weet dat zo'n plan wordt voorbereid in overleg tussen de verschillende betrokkenen, maar erg snel blijkt een en ander niet vooruit te gaan.

Hoe kijkt u aan tegen deze problematiek? Kunt u een stand van zaken geven wat de beheerregeling voor de aalscholver betreft? Welke maatregelen ziet u om het conflict tussen de hengelaars en de aalscholver beheersbaar te houden?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, minister, dames en heren, toevallig werd ik vorige week gecontacteerd door een hengelaar uit de regio Mechelen. Hij deelde me mee dat ook daar enorme problemen bestaan met de aalscholver. Hij vertelde dat het soms zo erg is dat het er zwart ziet van de aalscholvers.

De zaak die de heer Vandaele terecht aanklaagt, is niet nieuw. In 2008 heeft mijn collega Sintobin daar een heel belangrijke schriftelijke vraag over gesteld. Daar is een lang antwoord op gevolgd. Toenmalig minister Crevits antwoordde dat er een herziening zou komen van het Soortenbesluit. Er werd verwezen naar een studie van 2000.

In hoeverre is de zaak na die schriftelijke vraag van 2008 nog onderzocht? In hoeverre is het Soortenbesluit al aangepast? In hoeverre kunnen stads- en gemeentebesturen zelf optreden tegen de overpopulatie van zulke vogels?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Vandaele, ik ben mij terdege bewust van de problematiek en volg die op de voet. Het is in het belang van alle betrokken sectoren dat we tot een gedragen oplossing komen in de vorm van een beheerregeling. Ik wens de uitkomst van het overleg af te wachten vooraleer verdere standpunten in te nemen.

Rekening houdend met de gevoeligheid en de geladenheid van het dossier werd ervoor gekozen om in eerste instantie gesprekken aan te gaan met beide sectoren – Natuur en Visserij – afzonderlijk om de problematiek en standpunten ten gronde af te toetsen en te formuleren. Dat is gebeurd in juli 2009. Pas na de verkennende overlegvergaderingen van oktober 2009 is de stuurgroep voor de opmaak van een beheerregeling rond de aalscholver met aanwezigheid van alle betrokken actoren van start gegaan.

Sinds oktober 2009 werd gedurende vier bijeenkomsten gewerkt aan het bereiken van een consensus over de beschikbare gegevenspool en aan de uitwerking van de mogelijke maatregelen. Op de stuurgroepvergadering van 8 december 2009 werd een eerste aanzet gegeven voor het invullen van de scenario's. Op deze vergadering waren vertegenwoordigers van de viskweeksector, de hengelsportsector, het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO) en het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) aanwezig. Op 16 maart 2010 werden de bevindingen van de vorige stuurgroepvergadering besproken en werd verder gewerkt aan het bereiken van een consensuspool van de verschillende scenario's. Op die vergadering waren de viskweeksector, de hengelsportsector, de natuurbeschermingssector, het INBO en het ANB aanwezig.

Gezien de complexiteit van het probleem en de zeer uiteenlopende standpunten van alle betrokken stakeholders neemt dit heel wat tijd in beslag. De laatste overlegvergadering vond

plaats op 27 april. Een volgende vergadering wordt gehouden op 10 juni. De scenario's en mogelijke beheermaatregelen worden verder uitgewerkt en een eindvoorstel zal door het Agentschap voor Natuur en Bos vóór het einde van dit jaar ter goedkeuring worden voorgelegd.

De opmaak van een beheerregeling zoals opgenomen in het Soortenbesluit is het instrument bij uitstek om te komen tot een duurzame oplossing, gedragen door alle betrokken partijen. Om de kans op slagen van het lopende overleg niet in het gedrang te brengen, is het niet aangewezen uitspraken te doen over mogelijke maatregelen vooraleer het voorstel van het intersectoraal overleg voorgedragen wordt. Dat voorstel zal mij ten laatste worden voorgelegd voor het einde van het jaar. Hopelijk gebeurt dat vroeger.

Mevrouw Van den Eynde, lokaal zijn er inderdaad problemen. Ik erken dat. Maar het leek me niet zinvol om daarvoor een aparte maatregel te nemen. Ik wacht af wat het overleg oplevert, zodat rekening wordt gehouden met alle stakeholders.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, ik dank u voor het antwoord en voor het overzicht van het toch wel redelijk aantal vergaderingen dat aan het probleem is gewijd. Ik geef u zeker nog wat tijd, want ik beseft maar al te goed dat het een nogal complex en gevoelig probleem is. Ik hoop dat we voor het einde van het jaar uitzicht hebben op een compromis.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is goed dat er nu al een overleg is en dat er gezocht wordt naar een oplossing. Ondertussen blijft het probleem wel bestaan. Hengelaars hebben me verteld dat ze zelf schieten op die aalscholvers en dat ze de eventuele boete nog liever betalen dan dat het probleem blijft bestaan. Minister, het is echt wel belangrijk dat er snel overleg wordt gepleegd, zodat er geen overtredingen moeten worden gemaakt omdat de wet niet snel genoeg is.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Voorzitter, minister, ik heb de vraag in al haar nuances goed begrepen. Daarom ben ik er ook niet onmiddellijk op ingegaan. Ik neem wel afstand van de vraag van mevrouw Van den Eynde en zeker over de klacht met betrekking tot Mechelen. Ik kom daar geregeld. Het is niet omdat er twee rond vliegen, dat de lucht zwart ziet van de aalscholvers. *(Opmerkingen van mevrouw Marleen Van den Eynde)*

Ik heb wel een belangrijke opmerking. De afgelopen 10 à 15 jaar is die vogel, die vroeger in overtreffende trap bejaagd werd, teruggekeerd. Vroeger was die zelfs uitgestorven als broedvogel in Vlaanderen. Nu is hij er terug, en echt niet zo massaal. Er zijn 2000 of 3000 koppels aanwezig in Vlaanderen. We moeten leren ermee samen te leven, nu de populatie van een in het wild voorkomende diersoort zich herstelt. Minister, bij het overleg moet een onderscheid gemaakt worden. Enerzijds is er de viskweeksector. Dat is natuurlijk een economisch gegeven, waaruit nieuwe visbestanden voortkomen. Dat die beschermd worden tegen de aalscholvers, lijkt me logisch. Anderzijds moet een hengelaar ertegen kunnen dat er betere vissers zijn dan hij.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de aanpak en de opvolging van de negatieve gevolgen van de opzettelijke verontreiniging van de Zenne

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik moet niet meer in herinnering brengen dat eind december 2009 een aantal Vlaamse waterlopen zwaar werden vervuild door het stopzetten van het waterzuiveringsstation Brussel-Noord. Ten gevolge daarvan hebben een aantal gemeentebesturen langsheen de Zenne, maar ook de Rupel en de Schelde, zich burgerlijke partij gesteld. Gerechtsdeskundigen zullen de schade die door dit misdrijf, want dat is het toch voor mij, werden berokkend, moeten onderzoeken. Vorig weekend raakte bekend dat men in Vilvoorde kampt met een grote muggenplaag door de slechte waterkwaliteit van de Zenne. Het gemeentebestuur van Vilvoorde plaatste een aantal netten in de tunnelkokers van de Zenne. Deze actie blijkt echter niet erg succesvol te zijn.

Minister, het is niet duidelijk welke negatieve gevolgen al werden vastgesteld ten gevolge van de opzettelijke verontreiniging van de Zenne en op welke manier ze worden aangepakt. Wat is de stand van zaken in de procedure die werd ingesteld tegen het waterzuiveringsbedrijf Aquiris? Welke negatieve gevolgen hebben verschillende instanties kunnen opmeten ten gevolge van de verontreiniging? Zijn er al resultaten bekend van gerechtsdeskundigen die een lijst van de geleden schade moeten opmaken? Op welke manier worden de nu al meetbare negatieve gevolgen aangepakt? En op welke manier wil men een aantal negatieve gevolgen, die men nu al vaststelt in Vilvoorde, voorkomen?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, een aantal vragen van de collega werden door de minister al beantwoord naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag over dat onderwerp. Daarbij ging het over de juridische procedures die vanuit verschillende hoeken, en zeker ook vanuit het Vlaamse Gewest, werden opgestart. Ik heb begrepen dat er strafrechtelijk niet zoveel is gebeurd, omdat men het probleem veeleer heel concreet en heel snel wilde aanpakken, en dat men snel de lozing wilde stoppen. Toch zullen er nog een aantal uitspraken volgen. Misschien zal de veroorzaker van alle ellende dan, ook strafrechtelijk, worden aangepakt.

Ik ben blij met de heel belangrijke documentatie die de minister me heeft gegeven.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, het klopt dat de heer Vandaele hierover al een schriftelijke vraag heeft gesteld. Ik heb hem daarop ook geantwoord. Mevrouw Van den Eynde, ik zal proberen zo goed mogelijk te antwoorden op uw vragen. Sommige vragen zijn delicaat omdat we procedures hebben ingesteld tegen Aquiris en andere. Ik moet opletten hier niets te zeggen dat nadien tegen ons kan worden gebruikt. Ik moet dus op eieren lopen.

Er zijn twee gerechtelijke procedures ingesteld door het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). De eerste procedure was een procedure in kort geding voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in Brussel. Het Vlaamse Gewest en de VMM hebben daartoe op 16 december 2009 de nv Aquiris, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, het Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM) en de Brusselse Maatschappij voor Waterbeheer (BMWB) gedagvaard. Het voorwerp van de vordering was om de rioolwaterzuiveringsinstallatie Brussel-Noord onmiddellijk opnieuw in werking te doen stellen en in werking te houden, onder verbeurte van een dwangsom. Bovendien werd de aanstelling van een gerechtsdeskundige gevorderd om de gevolgen voor mens en milieu van de stillegging te onderzoeken.

Op 18 december 2009 sprak de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg een beschikking in kort geding uit, waarbij aan de vier gedaagde partijen het bevel werd gegeven om de waterzuiveringsinstallatie onmiddellijk opnieuw volledig in werking te doen stellen en te houden, onder verbeurte van een dwangsom van 300.000 euro per dag vertraging in de naleving van deze beschikking. Over de vordering tot aanstelling van een gerechtsdeskundige sprak de kortgedingrechter zich niet uit. Tegen de beschikking hebben het Brusselse

Hoofdstedelijke Gewest, het BIM, de BMWB en de nv Aquiris hoger beroep aangetekend. De uitspraak wordt verwacht op 8 juni 2010, dus heel binnenkort.

Aangezien de kortgedingrechter niet bevoegd is om zich ten gronde uit te spreken over de rechten van partijen en omdat de beschikking in kort geding bepaalde dat deze beschikking ophoudt uitwerking te hebben indien niet binnen de week na de betekening van deze beschikking een geding ten gronde werd ingeleid, hebben het Vlaamse Gewest en de VMM ook een procedure ten gronde ingeleid. Dat gebeurde met een dagvaarding van 24 december voor de rechtbank van eerste aanleg in Brussel. De gedaagde partijen waren opnieuw de nv Aquiris, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de BIM en de BMWB.

De dagvaarding werd niet alleen betekend op verzoek van het Vlaamse Gewest en de VMM, maar ook op verzoek van de stad Vilvoorde en de gemeente Zemst, die eerder, net zoals de stad Antwerpen, vrijwillig waren tussengekomen in het kort geding. De stad Antwerpen heeft afzonderlijk een procedure ten gronde ingeleid, die door de rechtbank dan werd samengevoegd met die van het Vlaamse Gewest.

Wat de vordering ten gronde betreft, werd via tussenvonnissen van 29 januari een gerechtsdeskundige aangesteld. Die heeft voornamelijk als opdracht te onderzoeken of de stillegging aanleiding heeft gegeven tot milieuschade zoals omschreven in de Milieuschaderichtlijn en haar implementatiewetgeving en om na te gaan of er zich preventieve, inperkings- of herstelmaatregelen conform die implementatiewetgeving opdringen in hoofde van de exploitant. Hij moet daar ook de kosten van begroten. Het behoort ook tot de opdracht van de gerechtsdeskundige om te trachten de partijen te verzoenen.

Op 26 februari vond de installatievergadering met de gerechtsdeskundige plaats. Het deskundigenonderzoek is daarmee officieel van start gegaan. Een evaluatiezitting is door de rechter voorzien voor de zitting van 13 september.

Het lozen van ongezuiverd afvalwater van de agglomeratie Brussel en omgeving in december 2009 heeft de Zenne, een rivier waar zich sinds enkele jaren het herstel had ingezet, tijdelijk terug in de situatie van voor 2007 gebracht. Een gevoelige verslechtering van de zuurstofhuishouding en het wegtrekken van de aanwezige vispopulatie waren het onmiddellijke, meetbare gevolg. Op basis van de resultaten van de opvolgmonitoring, uitgevoerd door de VMM, werd vastgesteld dat na het hervatten van de zuivering in de zuiveringsinstallatie van Brussel-Noord de fysisch-chemische waterkwaliteitsvariabelen vrij snel opnieuw het niveau bereikten van voor het incident. De impact op biologische elementen andere dan vissen, meer bepaald op macro-invertebraten, macrofyten en fyto-benthos, zal tegen eind 2010 bekend zijn. De evaluatie ervan kan, gelet op de levenscycli, pas vanaf de lente gebeuren. Concreet wordt er op voormelde biologische elementen bemonsterd tussen mei en september.

Wat de specifieke impact op de visfauna betreft, heeft het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO), voor de visstand op de Zenne tussen 15 december en 18 mei, een aantal belangrijke vaststellingen gedaan. Op 22 december, kort na het uitvallen van de waterzuiveringsinstallatie, plaatsten onderzoekers van het INBO schietfuiken op vier locaties, meer bepaald in Vilvoorde, Weerde, Leest en Heffen. Die afvissing werd maandelijks herhaald. De laatste afvissing gebeurde op 18 mei. Tijdens de afvissing in december bleek het effect van de vuilvracht in de INBO-fuiken zeer opvallend. Er werden toen een driedoornige stekelbaars en een brasem in Vilvoorde, geen vis in Weerde, twee brakwatergrondels in Leest en twee blauwbandgrondel, twee bittervoorn en twee blankvoorns in Heffen vastgesteld.

De lage zuurstofconcentraties waren te laag om permanent visleven mogelijk te maken. De visstand op de Rupel – meetpunten in Ter Hagen, Boom en Niel – bleek over de hele monitoringperiode en op dezelfde bemonsteringsdagen niet significant af te wijken van de normale visvangsten in die zone. De vier eerder vermelde locaties op de Zenne worden maandelijks opnieuw bemonsterd door het INBO, waarbij het instituut vanaf januari 2010 een toename van de zuurstofconcentratie vaststelde. Toch was de visstand nog steeds laag, maar

dat werd ook verwacht, aangezien vissen zich bij koude temperaturen weinig verplaatsen en zich op die manier minder laten vangen.

Sinds april 2010 stelt het INBO een verbetering van de visfauna vast. Zowel het aantal vissoorten als het aantal individuele vissen neemt toe. Gedurende de laatste meetcampagne van 18 mei werden in Vilvoorde vier stekelbaarzen, een karper en een paling vastgesteld. De Zenne blijft op deze plaats zeer vervuild, voornamelijk door zwerfvuil. Verder stroomafwaarts in de aan getij onderhevige Zenne, in Leest, ving het INBO veel meer vissen: 99 blankvoorns, 170 palingen, 1 blauwbandgrondel en 6 botindividuen. Het gaat hier wel steeds om soorten die slechts licht gevoelig zijn voor vervuiling.

Het INBO stelt dus vast dat het visleven in de Zenne onmiddellijk na de calamiteit met waterzuiveringsinstallatie Brussel-Noord zeer laag was. Bij de latere afvissingen blijkt de aanwezige visstand uit soorten te bestaan die geen strenge eisen stellen op het vlak van de habitatkwaliteit. De historische vervuiling van de Zenne heeft als gevolg dat ondanks de in 2007 opgestarte waterzuivering de rivier voorlopig slechts een visgemeenschap herbergt die bestaat uit vervuilingsresistente soorten.

Van het onderzoek dat de gerechtsdeskundige, aangesteld door de rechtbank, voert, zijn momenteel nog geen resultaten bekend. Zoals ik al stelde in antwoord op uw eerste vraag, voorziet de rechter een evaluatie op de zitting van 13 september. Ik veronderstel dat de gerechtsdeskundige tegen dan zal rapporteren.

Wat de concrete acties op het terrein betreft, kan er door het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Milieumaatschappij, zoals al bleek uit het antwoord dat ik daarnet gaf, momenteel niet meer worden gedaan dan het verder monitoren van de fysico-chemische toestand van het water, het verder bemonsteren van de visfauna en het uitvoeren van een bemonstering op andere biologische elementen in de lente en de zomer. Het monitoren van de gevolgen van de lozing is dus nog deels aan de gang. Daarnaast mogen we niet uit het oog verliezen dat het tot de opdracht van de aangestelde gerechtsdeskundige behoort om na te gaan of er zich preventieve, inperkings- of herstelmaatregelen opdringen, conform de wetgeving die de Milieuschaderichtlijn heeft geïmplementeerd. Zoals reeds gesteld, zijn er nog geen resultaten van dat onderzoek bekend.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de bevoegdheid voor het nemen van bepaalde maatregelen aan of in de betrokken waterloop zelf bij de beheerder ligt, zijnde het Agentschap Waterwegen en Zeekanaal. Het is mijn collega, de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken, die bevoegd is om toezicht uit te oefenen op dat agentschap.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik heb mijn vraag om uitleg ingediend naar aanleiding van de klachten in Vilvoorde. Dat waren toch wel hallucinante beelden. Het gaat hier eigenlijk om problemen die voortkomen uit de vervuiling van de Zenne. Klimatologische omstandigheden hebben ertoe geleid dat de negatieve gevolgen voor het milieu wat zijn uitgesteld. Het is een vrij kil voorjaar en als het kouder weer is, bewegen de vissen minder, zoals u zelf al aangaf. We zien dat ook bij de muggen: zodra het warmer wordt, hebben we meer muggen. En dat is wat we gedurende enkele mooie dagen hebben vastgesteld in Vilvoorde. Daarom wou ik dat probleem aankaarten en vragen naar de stand van zaken in verband met een toch wel belangrijk milieumisdrijf.

Wat de kwaliteit van het water betreft, blijkt dat er een vrij snel herstel is geweest met betrekking tot de aanwezigheid van zuurstof. Wat betreft het visbestand heb ik weinig goed nieuws gehoord. Enkel vissen die resistent zijn tegen vervuiling kunnen worden aangetroffen. Maar hoe zit het nu met de onderwaterbodems? Daar heb ik niets over gehoord. Of was dat het onderzoek dat pas eind dit jaar wordt gevoerd? Er waren een aantal heel moeilijke termen die ik niet helemaal begrepen heb. *(Opmerkingen van minister Joke Schauvliege)*

Dat was het dus. Ik kan me voorstellen dat er nog heel veel vuiligheid op de bodem ligt. Het is heel belangrijk dat we die zaken heel goed blijven opvolgen. We kijken uit naar het verslag van de gerechtsdeskundige. De Vlaamse overheid moet de gemeenten langsheen die waterloop die getroffen zijn door de verontreiniging, zeker kunnen bijstaan in hun strijd om de vervuiling aan te pakken.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, collega's, de minister heeft duidelijk het aantal vissen geteld. Ze zegt er alleen niet bij of ze de telling heeft gedaan voor of na de doortocht van de aalscholvers.

Het was in de eerste plaats heel belangrijk, minister, om een einde te stellen aan de lozingen. De methode die door het Vlaamse Gewest is gekozen, een kort geding, is zeker verdedigbaar. Maar ik wil nog eens herhalen wat ik destijds in de plenaire vergadering heb gezegd. Als het een bewuste keuze is geweest om de installatie gedurende verschillende dagen stil te laten liggen, als drukingsmiddel, is dat voor mij een ernstige vorm van milieucriminaliteit. Dan hoop ik dat er op een bepaald ogenblik een uitspraak komt of er al dan niet een schuldige is. En als er een schuldige is, hoop ik dat die ook effectief wordt gestraft.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Van den Eynde, niet alleen de zuurstof maar de volledige biologische kwaliteit van het water wordt bekeken. Naar de bodem zelf gebeurt geen onderzoek omdat de vervuiling daarvan historisch is. Je kunt daar moeilijk het effect zien van die tijdelijke lozing. Ik kan mij echter voorstellen dat de gerechtsdeskundigen dat wel kunnen onderzoeken. Ik wil dat nog eens nagaan.

Deze rivier was al heel zwaar vervuild. Pas sinds 2007 verbetert de kwaliteit ervan. Voor het incident met Brussel-Noord hadden we daar geen heel andere vissen dan nu. Toen kwamen er al vissen die behoorlijk resistent zijn tegen vervuiling terug. Voorheen waren er geen vissen. Na de lozing zien we geen andere vissen.

Mijnheer Vandaele, u hebt gelijk. Ik hoop dat er een uitspraak komt en dat degenen die schuld hebben aan dit ernstige milieu-incident, daarvoor zullen opdraaien. Ik hoop dat zij ten volle voor hun verantwoordelijkheid zullen worden geplaatst. Ik zal daar niet op vooruitlopen. Ik heb vertrouwen in de rechtsstaat. Ik hoop dat de uitspraak niet te lang op zich zal laten wachten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over milieukwaliteitsnormen voor oppervlaktewater, waterbodems en grondwater

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Voorzitter, minister, mijn vraag sluit zeer nauw aan bij de vorige vraag. Hier gaat het over de remedies voor wat zich heeft voorgedaan in de Zenne.

Minister, u keurde op de ministerraad van 21 mei 2010 een besluit goed dat nieuwe milieukwaliteitsnormen vastlegt voor oppervlaktewater, waterbodems en grondwater. Daarin wordt een onderscheid gemaakt tussen rivieren en beken, omdat een beek niet dezelfde draagkracht heeft als een rivier of een stroom. De ecologische toestand wordt opgemaakt volgens vijf kwaliteitsklassen en per parameter wordt de grenswaarde bepaald tussen een goede en matige toestand. Er zijn ook normen vastgelegd voor een 170-tal gevaarlijke stoffen. Voor 41 prioritaire stoffen werden de normen vanuit Europa vastgelegd en nu in onze

regelgeving verankerd. De normen voor de overige gevaarlijke stoffen zijn vastgelegd op basis van ecotoxicologische gegevens.

Uiteraard is het positief dat er nieuwe normen zijn en vooral dat de Europese normen worden omgezet. Op die manier kunnen we in de Vlaamse regelgeving concreet de implementatie van de kaderrichtlijn Water, de Grondwaterrichtlijn en de richtlijn Milieukwaliteitsnormen handhaven. De vraag is hoe we dat zullen doen. Enerzijds is het vastleggen van een wetenschappelijk onderbouwd normenkader voor milieukwaliteit belangrijk, maar even belangrijk is het bewaken en monitoren van die normen en dus ook de waterkwaliteit.

Ik verwijst u in dat opzicht nog eens naar de vervuiling van de Zenne en de Dender, die eind vorig jaar en begin dit jaar zowel in de plenaire vergadering als in deze commissie heel wat terecht aandacht heeft gekregen. Die beide gevallen van incidentele waterverontreiniging tonen aan dat het niet alleen belangrijk is om een wetenschappelijk onderbouwd kader inzake waterkwaliteitsnormen vast te leggen, maar dat er minstens zoveel aandacht moet gaan naar de waterkwaliteitsmeting. De waterkwaliteit moet gestoeld zijn op een adequate en permanente meting van het oppervlakte- en grondwater.

In de commissie Leefmilieu van 5 januari 2010 legde u de meet- en meldingsverantwoordelijkheid grotendeels bij de bedrijven en de waterzuiveringsinstallaties zelf. Maar Vlaanderen moet ook zelf meten en weten hoe het gesteld is met de kwaliteit van zijn oppervlakte- en grondwater. De incidenten met de Zenne en de Dender tonen aan dat de toezichthoudende en bewakende functie niet ten volle werkt. In dat opzicht ben ik benieuwd naar de resultaten van de haalbaarheidsstudie die u mij hebt aangekondigd. Wat zijn de resultaten van die haalbaarheidsstudie, waarin wordt bekeken op welke strategische meetplaatsen in Vlaamse waterlopen permanente kwaliteitsmetingen zullen worden ingevoerd?

Om de noodzaak van die permanente kwaliteitsmeting te onderstrepen, geef ik een humoristisch voorbeeld. De mensen van de VMM gaan nu met een emmertje en een touwtje water ophalen. Ze vinden nu eens een vis en dan weer een gebruikt condoom. Ze vinden allerlei zaken, maar uiteindelijk is dat volgens mij geen permanente waterkwaliteitsmeting. Wij hebben slechts twee permanente waterkwaliteitsmeetpunten. Al het overige gebeurt met het emmertje en het schopje – het schopje is niet nodig, maar het emmertje wel. Het is dus heel goed de nieuwe normen in te voeren, maar hoe zullen we ze controleren?

Ik stel mijn vragen nog eens zeer concreet, zodat ze tot geen enkele vorm van twijfel aanleiding kunnen geven. Minister, hoe zult u de normen adequaat controleren en aldus de waterkwaliteit in Vlaanderen op een doelmatige wijze monitoren? Bij het incident op de Zenne heeft het bijna 3 weken geduurd vooraleer we wisten dat er iets aan de hand was. Dat was een duidelijk bewijs van het feit dat we geen permanente watermonitoring hebben.

Zonder een adequaat monitoringsysteem hebben milieukwaliteitsnormen weinig waarde en weinig zin. Incidentele waterverontreiniging kan erg schadelijk zijn voor het milieu. Mevrouw Van den Eynde wees al op de grote bodemschade. Deze verontreiniging dient dan ook zo snel mogelijk gedetecteerd te worden. Het invoeren van permanente kwaliteitsmetingen op een aantal strategische meetplaatsen op Vlaamse waterlopen maakt het voorwerp uit van een haalbaarheidsstudie. Wat is de stand van zaken met betrekking tot die haalbaarheidsstudie?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, wij hebben de heer Sabbe er al een aantal keer op kunnen betrappen dat hij ervoor pleit om permanente metingen van waterkwaliteit te doen in Vlaanderen, en hij doet dat vandaag opnieuw. Ik wil hem er toch op wijzen dat Vlaanderen al jaren een uitstekend en zeer dicht meetnet heeft. De heer Sabbe zegt dat het vooral aan de bedrijven wordt overgelaten. Dat is zo voor emissies, de lozingen van bedrijven. In het kader van de milieuvergunningen moeten de bedrijven dat inderdaad bijhouden en aan de overheid overmaken. Maar de immissie, de waterkwaliteit en de kwaliteit van het oppervlaktewater als

zodanig, zowel biologisch als fysico-chemisch, dat gebeurt wel door de overheid. De voorstelling dat dit met een emmertje en een schopje gebeurt, is natuurlijk iets te simplistisch. Er is een zeer uitgebreid netwerk van vaste meetpunten, die op geregelde tijdstippen in een geregelde routine worden bemonsterd. Die monsters worden geanalyseerd op een aantal parameters. Ik dacht dat iedereen hier daarvan op de hoogte was. We krijgen de jaarverslagen van de VMM al jaren in onze brievenbus. Die methodes worden internationaal gebruikt. Vlaanderen is al jaren in Europa een voorloper voor wat die kwaliteitsmetingen betreft.

Minister Joke Schauvliege: Ik zou het niet beter kunnen zeggen.

De heer Ivan Sabbe: Als u het zegt, minister, moet het wel juist zijn. Als de heer Vandaele een beetje dwaalt, kunnen we hem dat vergeven. Maar u moet wel de waarheid zeggen.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sabbe, u verwijst naar de beslissingen die zijn genomen door de Vlaamse Regering. De goedgekeurde normen, die in afwijking van de huidige basiskwaliteitsnormen gedeeltelijk typespecifiek zijn, zijn richtwaarden. Dit betekent dat zij moeten worden opgevat als richtwaarden zoals bedoeld in het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Deze richtwaarden bepalen het milieukwaliteitsniveau dat zo veel mogelijk moet worden bereikt of gehandhaafd en vormen dus ook het beslissingskader voor de monitoring. De normen zelf worden pas van kracht na de goedkeuring van de stroomgebiedbeheersplannen. In die plannen wordt aan elk Vlaams waterlichaam – een rivier of een beek of wat dan ook – een type toegekend.

Wat de monitoring betreft, voert de VMM sinds 2007, mijnheer Vandaele, de monitoring uit van de Vlaamse waterlichamen met betrekking tot de biologie ondersteunende, de biologische en de chemische kwaliteitselementen, conform het besluit van de Vlaamse Regering van 14 september 2007, dat de monitoringverplichtingen die voortvloeien uit de Europese kaderrichtlijn Water omzet in Vlaamse regelgeving. Dat gebeurt in een driejaarlijkse cyclus, op een zeer professionele, zeer goede manier.

Na het milieu-incident op de Zenne door het tijdelijk stopzetten van de werking van het zuiveringsstation Brussel-Noord heeft de VMM begin 2010 in mijn opdracht het engagement aangegaan om een permanent meetstation te voorzien op de Zenne stroomafwaarts Brussel. Dit project geldt ook als pilootproject voor eventuele uitbreiding naar andere waterlopen.

De Vlaamse Milieumaatschappij werkt samen met het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken om dat permanent meetstation te installeren in Epegem – we kunnen misschien eens op plaatsbezoek gaan met de commissie. Het permanent meetstation zal bestaan uit een unit die wekelijks 24 waterstalen zal nemen van het Zennewater. Verder zullen opgeloste zuurstof, geleidbaarheid, druk, zuurtegraad en oxidatie-reductiepotentiaal en turbiditeit in real time worden gemeten.

De Vlaamse Milieumaatschappij zal drempels instellen voor bepaalde kritische parameters. Bij overschrijding van deze drempels wordt de coördinator van wacht gealarmeerd. Eventueel kan direct een monsternemer ter plaatse worden gestuurd voor een onderzoek in situ of kan een beroep worden gedaan op de automatisch aangezogen waterstalen om tot een chemische analyse van het water over te gaan. De werking van het station zal na een jaar worden geëvalueerd.

Dat is ook, mijnheer Sabbe, wat ik heb geantwoord naar aanleiding van uw vorige vragen in deze commissie. Om sommige parameters goed te kunnen meten, moet er ook een proces op worden toegepast, een chemische procedure en dat vergt labowerk. Het is niet omdat er een permanent meetnetwerk is dat we alles in real time weten. Dat vergt studiewerk en tijd. We mogen niet denken dat het dé oplossing is om zomaar in een-twee-drie alles te weten. We zullen zien wat de resultaten zijn van het meetstation op de Zenne, en we kunnen bekijken of het ook op andere plaatsen moet worden geïnstalleerd, wetende dat het niet zaligmakend is en dat het onmogelijk is om op iedere waterloop om de zoveel kilometer een permanent meetnet

te installeren, want dat is niet bij te houden, niet te onderhouden en trouwens ook niet wenselijk en niet betaalbaar.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Minister, ik ben heel blij dat u naar mij geluisterd hebt. Als oppositielid zal ik er de vruchten niet van plukken, maar toch ben ik blij in het belang van de burger dat het gebeurd is. Op mijn vraag over de haalbaarheidsstudie antwoordt u vandaag dat u geen studie zult uitvoeren, dat u de haalbaarheidsstudie eventjes overslaat en onmiddellijk een testversie van een permanent meetstation installeert.

Dat leid ik uit uw antwoord af en dat juich ik ook toe, want de heer Vandaele dwaalt. Hij dwaalt natuurlijk inzake zijn politieke keuze, maar dat is een ander verhaal, maar vooral ook omdat hij zegt dat wij permanente watermetingen doen. Laat ons duidelijk zijn, ik kom uit de textielsector, ik ben ingenieur van opleiding en ik weet wat permanente watermeting is. Permanente watermeting slaat op het woord 'permanent'. Dat betekent dat u de basisgegevens in het water, de basiswaarden zoals zuurstof en zware metalen, permanent monitort en dat kan. Ik herhaal dat om de zoveel tijd met een emmertje water scheppen, zelfs al doet u dat heel regelmatig, geen permanente watermeting is. Ik druk dat bewust zo uit omdat het daar eigenlijk op neerkomt.

In dit station gaat u veel verder en dat is dus een positieve demarche, die ik toejuich. Ik hoop dat u met dat meetstation dat u zult plaatsen, tot de conclusie zult komen dat het opportuun is om dat te doen op alle waterlopen die Vlaanderen binnenstromen. Ik meen dat dat de conclusie moet zijn. Ik herhaal dat er een verschil is tussen de basisparameters zoals zuurstofmeting in het water en de zuurtegraad in het water, want dat zijn zaken die u permanent kunt meten. Het is dus een voordeel om het op die manier te doen. Ik meen begrepen te hebben dat u sprak van 12 metingen per dag en daarmee komt u aan een mooi gemiddelde om die zaken te meten. Ik herhaal dat ik erbij blijf dat we die richting uit moeten en dat u wat u hebt gezegd te zullen doen, en ik toejuich, niet kunt vergelijken met een meting zoals die vandaag gebeurt.

En dat we leidinggevend zijn in Europa, dat is niet juist. Inzake de milieu-indicatoren, de performance die we ter zake hebben en ook de waarden die we haalden, mijnheer Vandaele, dat heb ik al gezegd tijdens de plenaire vergadering, kwamen we na Oekraïne, en dat niet omwille van de CO₂-uitstoot, maar ook omwille van de oppervlaktewateren en dergelijke meer. We zijn niet de eerste van de klas, als ik het nog goed uit het hoofd weet, stonden we op de 88e plaats. Hier nu vertellen dat we goed bezig zijn, dat is als zeggen dat we het beter doen dan Duitsland voor wat de begroting betreft, want dat is ook niet waar. We moeten een kat een kat noemen, maar los daarvan juich ik toch toe dat de minister een dergelijk station plant.

Minister, ik heb nog een vraag over dat station. Wanneer is het klaar en kunnen we het misschien eens met de commissieleden bezoeken om ons ervan te vergewissen dat het op een professionele manier functioneert?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, als ik me vergist heb van keuze, dan heeft de heer Sabbe dat zeker gedaan, hij had bij de VMM moeten werken, dat is duidelijk, als monsternemer.

Mijnheer Sabbe, het hangt natuurlijk af van wat u wilt. Als u zegt dat we permanente meetstations moeten hebben om permanent al die stoffen in het water te detecteren, dan kan dat misschien nut hebben, maar dan bekijk ik dat vooral vanuit de handhaving, voor als u boosdoeners, bedrijven die overtredingen begaan, onmiddellijk wilt kunnen detecteren en pakken. Wat mij meer interesseert, is de algemene waterkwaliteit in Vlaanderen op langere termijn en dan heeft zo'n meetstation volgens mij minder zin. U kunt op een aantal delicate

plaatsen zo'n permanent station zetten en zeker ook om te bekijken of er geen bedrijven zijn die zich niet houden aan onze reglementen. Ik steun u daarbij, maar dat is, zoals de minister al opmerkte, niet alleen zaligmakend. Hoe dan ook is de manier waarop we nu meten, als het erover gaat om op langere termijn en op een duurzame manier de kwaliteit van ons oppervlaktewater te verbeteren, zeker niet verouderd en nog altijd performant.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sabbe, ik moet u teleurstellen, want het permanent meetstation op de Zenne was al gepland in de beleidsnota, het komt er dus niet naar aanleiding van uw vraag of van het specifieke incident op de Zenne – sorry dus. Het is natuurlijk goed dat u het een goede maatregel vindt.

Aansluitend bij wat de heer Vandaele zegt: ons volledige systeem van vergunningen in Vlaanderen is gebaseerd op de zelfcontrole. We geven een vergunning aan de bedrijven en zij moeten permanent hun lozingen in het water monitoren. Als er een probleem is, dan is een bedrijf verplicht om dat te melden, om dat aan te geven. Als we dat nu omdraaien door overal permanent te meten, dan komt heel ons systeem op de helling te staan. Het gebeurt trouwens bijna overal in Europa dat men via zelfcontrole aan de bedrijven oplegt dat als er iets misloopt of er een incident is, zij dat moeten melden aan de overheid. Doen ze dat niet, dan kan er opgetreden worden. Dat systeem werkt tot nu toe goed.

Wat we meegemaakt hebben in de Zenne, dat is iets helemaal anders, dat ging om een waterzuiveringsstation dat, al dan niet gewild, werd stilgelegd, met grote gevolgen voor de kwaliteit van het water. Dat is iets helemaal anders dan het systeem van de zelfcontrole, dat trouwens werkt. Bij het incident werd de fout gemaakt dat niet werd gemeld wat er zich had voorgedaan.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Minister, ten eerste, ofwel hebt u toen tegen mij gelogen ofwel liegt u nu. U hebt mij toen geantwoord – ik kan het woordelijk verslag hiervan aanhalen – op mijn vraag naar permanente waterkwaliteitsmeting, dat u een haalbaarheidsstudie zou laten doen. Als u nu het konijn uit uw hoed tovert door te zeggen dat het in de beleidsnota staat, hebt u toen gelogen. *(Opmerkingen van minister Joke Schauvliege)*

Minister, u hebt toen tegen mij gezegd dat u een haalbaarheidsstudie zou laten doen om te zien of het opportuun was om de permanente waterkwaliteitsmeting uit te voeren. Dat hebt u mij toen geantwoord. Ik zal het woordelijk verslag erbij nemen, want ik heb me op basis ervan voorbereid en het staat er zo in. Nu zeggen dat het in de beleidsnota staat en dat u me dus het krediet van dat punt niet geeft, is heel kort door de bocht. U doet de waarheid geweld aan. Het komt niet overeen met wat u toen hebt gezegd en dus hebt u ofwel toen de waarheid niet gezegd, ofwel zegt u nu de waarheid niet. Uw uitspraken zijn alleszins niet consistent.

We moeten hier niet doen alsof we 35 waterzuiveringsinstallaties zullen moeten installeren. Laat ons een beetje logisch zijn. We kennen toch allemaal een beetje aardrijkskunde, de ene al wat beter dan de andere. Hoeveel waterlopen komen er van buiten Vlaanderen, Vlaanderen binnen? Het is maar een beperkt aantal. Ik meen dat we zelfs geen twee handen nodig hebben om ze te tellen, zelfs als we de bijrivieren en kleine rivieren erbij tellen. Het gaat in feite over een beperkt aantal meetstations. U moet hier niet doen alsof we allerlei soorten stations zullen moeten bouwen, dat het er 20 of 30 worden, want als we 5 of 6 stations zouden bouwen, zouden we de permanente waterkwaliteitsmeting kunnen doen voor de stromen en rivieren die onze regio binnenkomen, want daar gaat het over.

De verwijzing naar de bedrijven begrijp ik niet goed. Het is voornamelijk, dat is toch bewezen, een probleem van de ons omliggende regio's en landen. U weet dat in veel sectoren elk bedrijf de permanente watermeting moet doen, en dat doen ze ook, ze hebben daar 'loggers' voor die dit permanent registreren. De VMM komt daar een uitprint van nemen en

ziet wat er allemaal gebeurd is. Er is voldoende meting. Ik herhaal: daar moeten we het niet gaan zoeken. We moeten het gaan zoeken in een permanente watermeting voor alle stromen die Vlaanderen binnenkomen.

Op het andere punt wil ik mezelf niet herhalen.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Sabbe, ik heb inderdaad verwezen naar de beleidsnota en de haalbaarheidsstudie. Het vaste meetstation in de Zenne sluit net aan bij het onderzoek naar de haalbaarheid van die permanente meetstations. Ik geloof dat daar de verwarring zit. Dat is effectief wat gepland was.

U vroeg nog naar de timing. Ik denk dat men redelijk ver gevorderd is.

De heer Ivan Sabbe: Ik heb aan de voorzitter voorgesteld om zodra de installatie klaar is, met zijn allen op bezoek te gaan.

De voorzitter: Dat verzoek hebben we al gekregen. Mevrouw Van den Eynde heeft al gevraagd om een bezoek te brengen aan de VMM. Ik stel voor dat we dat bezoek plannen als het permanente meetstation klaar is.

Het incident is gesloten.

■